

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

С КРИЛАТА НА БЕЛИЯ ГЪЛЪБ

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Към сърцето ти	3
1. Видението в Божието Светилище.....	7
2. Видението с Ковчега на Ной	11
3. Пътят на Божията Святост.....	21
4. Потомците на Яков и Йосиф	29

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

След последната книга, свързана с Елам и Мидия, аз усетих едно прекрасно състояние в сърцето си. То бе такова, щото във всичките помисли на ума си започнах да усещам и виждам Святият Дух като Бял Гълъб. И аз, прострял ръцете си към Гълъба, желяех повече от всичко да Го уловя и да изпълня сърцето си с Него. Не, че досега Той не бе живял в сърцето ми или не бе ми давал чудесното присъствие на Исус. Не! Този път усещането беше много по-силно и завладяващо. Една любов, един Огън, по-силен от всичко в мен, ме накара да търся с всичката си вяра онези откровения и Небесни послания, които говорят за Белия Гълъб, долетял от Светилището на Отца, за да ни даде Спасение и Вечен Живот. Поглъщайки жадно псалмите на Давид, сърцето ми намери стих, който се възцари в мен и ме накара да закопнея още повече по Белия Гълъб. А думите на този стих гласяха:

“И рекох: Дано да имах крила като на гълъба! Щях да отлетя и да си почина...”¹

Вярвай ми, братко мой, че ето това - да отлетим и да си починем - ще рече да познаем Святия Дух в онази Съвършена пълнота и достоверност, щото Той наистина да бъде за нас Гълъб, Който ни дарява Белите Си Крила. Така и аз, запален от Огъня в сърцето си, започнах да издирвам тази прекрасна тайна на Божието въплъщение в символа на Бял Гълъб. И ето, че в късните часове на една вечер дочух Гласа на Духа, Който ми казваше:

“Ти вече си Ме виждал като Бял Гълъб и Аз съм те издигал високо с Крилата Си. Ти вече имаш Крилата Ми, ако и да не си го осъзнавал. Затова си спомни мига на нашата първа среща...”

След тези думи на Духа мислите ми полетяха назад, към годината на моите първи глътки от жива вода. И аз с възлнение и трепет отново видях синьото небе, от което към мен долетя Белият Гълъб. А когато аз прострях ръцете си и Той кацна в дланите ми, забелязах, че Гълъбът ми носеше

¹ (Псалом 55:6)

писмо, като свитък, закачен с пръстен на нежно розовите Му крачета. А самите очи на Гълъба, пълни с преливаща Благост и Милост, говореха на сърцето ми и ми казваха:

“Вземи писмото! Защото Исус го е написал лично с ръката Си!”

Докоснал крачетата на Белия Гълъб, аз разтворих пръстена и вече взимах Небесния свитък, когато забелязах как върху него има печат не от восък, но от капчица Кръв. Затова развълнуван казах на Гълъба:

“Как да отворя писмото Ти, Господи? Защото, ето, то е запечатано...”

А очите на Гълъба отново ми говореха:

“Докосни Кръвта! И когато тя те докосне и освети, писмото само ще се распечата...”

Така аз докоснах червената капчица от Кръв. А в следващия миг тя потъна през собствените ми пръсти, като се вля в духа ми. И там, пред Белия Гълъб и разперените Му Крила, от мен започнаха да се отичат и излизат нечистите води на всичките ми беззакония и грехове, на всичката ми поквара и лъжа, на всичките ми бунтове и престъпления. И аз, като плачех пред Гълъба с горестта на изобличеното си сърце, едвам успях да Му кажа:

“Отлети Си от мене, Господи! Защото сърцето ми и душата ми не са достойни да прочетат писмото, което Исус ми е написал...”

А очите на Гълъба отново ми говореха:

“Аз няма да отлетя без тебе. Защото долетях от Небето, за да те издигна в Небето. И ето, писмото вече е распечатано и ти трябва да го прочетеш...”

Получил Сила от думите на Гълъба, аз плахо разгърнах Небесния свитък. И ето, че думите на Разпнатия и Възкръсналия влязоха като Вяра в сърцето ми. И с тази Вяра Исус ми казваше:

“Отсега нататък ще виждаш Небето отворено. И като протегнеш ръцете си към Крилата на Белия Гълъб - ще се окрилиш с тях, за да летиш след Мене. Тъй, че където ходя Аз, да ходиш и ти след Мене. Но ти помни и знай, че Крилата на Гълъба трябва да станат Вяра в тебе и самата ти Вяра в Мене да се превърне в Крила. Защото от този свят до Небето на Отца Ми се достига с Крила. И колкото

повече се изпълваш с Крилата на Белия Гълъб, толкова по-реален и жив ще бъда Аз за сърцето ти...”

Затворил свитъка с Благодатните думи на Спасителя и изпълнен с надежда, аз отново гледах към Гълъба и Крилата Му. И в онзи миг вече знаех, че всяка моя мисъл, всяка моя стъпка, всеки мой копнеж и порив, ще бъдат завинаги свързани с Крилата на Белия Гълъб...

Днес, след стотици прекрасни видения и срещи с Исус, вече знам за себе си, че не просто разпечатах и прочетох писмото на Господ, но наистина се влюбих в Крилата на Белия Му Гълъб. Защото именно с тези Крила Той всякога ме въздигаше до Себе Си, за да ми говори всичките думи на Вечния Живот.

Но защо Господ Исус отново и отново докосваше дълбоките кътчета на сърцето ми с онова живо видение от годините на моето рождение? Защо отново бях пълен с Огън, който изгаряше всичките ми помисли?

Не затова ли, понеже в много от последните тежки видения Гълъбът отлиташе от сърцата на отстъпниците? Не затова ли, понеже Святият Дух плачеше с бисерни сълзи, когато Го наскърбяваха и отиваха след изкушителя и съблазнителя? Не затова ли, понеже в това последно разделно време ние трябва да Го познаваме съвършено?

Казвам ти истината, братко мой, и не лъжа, че днес е времето на обезкрилените. Времето на къртиците и скорпионите, на змиите и червеите! Време, когато Гълъбът се готви да размаха Крилата Си за последен път, за да издигне на тях онези, които любят Исус и искат да бъдат част от Неговия свят, а не от света на лукавия.

А какво ще стане, когато Белият Гълъб напусне земята?

Ще Го изпраща ли Отец отново и отново, за да издирва закоравелите и отстъпилите? Та нали тия същите предпочетоха света на дявола пред Небесния Ерусалим? Нали тия същите предпочетоха тлъстите си банкови сметки на земята вместо нетленното съкровище на небесата? Нали тия същите предпочетоха да изсъхнат от корен, но не и да прославят Отца с плода на сърцата си? Нали тия същите поискаха да бъдат мамени и лъгани, понеже, ако и да излизаха от Содом, пак гледаха назад като Лотовата жена?

Истината е, че има едно най-прекрасно познаване на Святия Дух. И това е Господ да ни даде да Го познаем като Бял Гълъб. И ако в началото Той за нас е Небесният пощальон, Който ни носи свитъка на Благата Вест, запечатан с Кръвта на Исус, то в края ние трябва да се намерим високо издигнати в познаването на Отца и Сина. А високо издигнати са онези, които имат Крилата на Белия Гълъб! Крила, на които са посветени всички видения в тази книга! Крила, с които Исус отново и отново ще призове всички да напуснат блудницата Вавилон и да стоят далеч от всяка мерзост, която води до запустение. За да се изпълнят в живота ни думите на псалома:

“И рекох: Дано да имах крила като на гълъба! Щях да отлети и да си почина...”²

И ако ти, братко мой, искаш да отлетиш нагоре и да си починеш от всичката злоба и нечестие на света, то се приготви да видиш кои са родените и окрилените от Белия Гълъб. Защото на тях днес Отец ще даде изобилен достъп до най-вътрешното на Своето Светилище! Амин и Амин!

² (Псалом 55:6)

1. ВИДЕНИЕТО В БОЖИЕТО СВЕТИЛИЩЕ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Нека сега да споделя с теб онова прекрасно и удивително видение, което Господ Исус разкри пред сърцето ми. Защото стихът от Давидовия псалом отново и отново изгаряше всичките ми помисли. И аз, коленичил пред Господа, го изговарях с устните си, като исках да уловя не просто думите, но Дъха на Оня, Който беше вдъхновил Давид.

“И рекох: Дано да имах крила като на гълъба! Щях да отлетя и да си почина...”³

“О, Господи мой! Дай ми Крилата на Белия Си Гълъб! Дай ми да отлетя и да си почина в Твоето Свято Присъствие! Дай ми да разбера какво е мислил Давид, когато е изговарял тези думи в сърцето си...”

Аз все така стоях и се молах на Исус, когато Святото Му Присъствие мигом изпълни стаята ми. Докосвайки затворените ми очи, Исус каза:

“Дано всички да имаха Крилата на Белия Гълъб. Тогава те непременно щяха да отлетят и да си починат. Защото с тия Крила те биха участвали в дълбоката и Свята тайна на своя Господ. А тази тайна е свързана с истинската библейска Почивка, която Моите ще намерят в това последно време...”

“Каква е тази истинска Почивка, Господи?” - попитах аз. А Исус отново ми каза:

“Има една истинска Почивка! Едно най-съвършено състояние на силната вяра, при което вие се събирате в Крилата на Белия Гълъб, за да бъдете едно с Господа. Защото и до днес Белият Гълъб размахва Крилата Си и призовава всички ви да влезете в Него.

Но колко от вас влязоха в Белия Гълъб? Или в колцина от вас влезе Той, за да ви даде полета на Своите Бели Крила?

Ето, казвам ти, че мнозина човеци вече са забравили твърде сериозните думи на Апостола Ми. Думи, с които той предупреди не първите, но последните поколения на земята, като каза:

³ (Псалом 55:6)

“Затова, както казва Святият Дух: – “Днес, ако чуете Гласа Му, не закоравявайте сърцата си както в преогорчението, както в деня на изкушението в пустинята, гдето бащите ви Ме изкусиха, изпитаха Ме. И видяха делата Ми четиридесет години. Затова, възнегодувах против това поколение. И рекох: Всякога се заблуждавате със сърцата си, те не са познали Моите пътища; така се заклекх в гнева Си: Те няма да влязат в Моята почивка...”⁴

Кажы Ми тогава:

Не закоравиха ли сърцата си мнозина поради изкушенията в пустинята? И не предпочетоха ли реките на Вавилон, вместо Реката на Сион? Как тогава такива да чуят Гласа на Святия Ми Дух? Или как да разберат, че съвършеният прицел на вярата е именно този:

Да влезете в Почивката на Господа, вашия Бог!

А в тази Почивка влизат само ония, които имат Крилата на Белия Гълъб. И ти сега помисли и Ми кажи къде за първи път в Словото твоят Господ се яви като Бял Гълъб, Който желае да намери Почивка за нозете Си? Защото, ако Ми отговориш на този въпрос, то непременно си получил Крилата на Белия Гълъб...”

Думите на Исус бяха твърде дълбоки, но и твърде светли, за да не разбере отговора. Затова Му отговорих, казвайки:

“Господи мой! Има едно място в Твоето Слово, където Святият Дух се яви като Гълъб, желаещ почивка за нозете Си. И това място е в Ковчегата на Ной. Защото и самото име “Ной” ще рече “почивка”...”

Исус се усмихна на думите ми. А след това отново ме попита:

“А кой е Последният Ной? Кой е Този, Който каза за дните преди Своето Второ Пришествие думите:

“И както бяха Ноевите дни, така ще бъде пришествието на Човешкия Син. Защото, както и в ония дни преди потопа, ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха, до деня до когато Ное влезе в ковчегата, и не усетиха, до като дойде потопа и завлече всички, така ще бъде и пришествието на Човешкия Син...”⁵

⁴ (Евреи 3:7-11)

⁵ (Матей 24:37-39)

“Ти Си Последният Ной, Господи мой! Ти Си Почивката, в която влизат всички, които Те любяат. За да намерят покой за душите си...”

“Стават ли ти тогава съвършено ясни думите от Давидовия псалом? Става ли ти ясно защо той се моли с думите:

“И рекох: Дано да имах крила като на гълъба! Щях да отлетя и да си почина...”⁶

“Да, Исусе! Сега разбирам, че всеки, който има Крилата на Белия Гълъб, непременно ще долети в Твоя Ковчег. И именно така той ще бъде маслинената клонка, която Гълъбът донесе на Ной...”

В отговор на думите ми Господ погали главата ми. А след това, като вдигна ръката Си и посочи нагоре, каза ми:

“Нека тогава да те направя свидетел на онези неизказани тайни, свързани с Белия Гълъб. Тайни, които трябва да станат явни за всичките Ми братя и сестри. Защото всички вие трябва да видите в какво са силни Крилата на Белия Гълъб и каква е Волята на Моя Бог и Отец за вашата вяра...”

След тези последни думи на Исус сърцето ми полетя след Него и със силните Си ръце Господ ме издигна до Светилището на Отца. А когато Той отвори вратите на Светилището, сърцето ми видя твърде прекрасна и Свята гледка. Защото там, пред Божия Свет Олтар, аз съзрях Ковчега на Завета, в който пламтеше силен Огън. А пред самия Ковчег и Огъня видях Белият Гълъб с разперените Му Крила. Това беше твърде Свято и пречисто видение, за да не падна на коленете си и да не притихна в благоговение и съзерцание. А тогава Исус се наведе до мен, като ми казваше:

“Слушай и гледай! Гледай и слушай! За да проумееш всичко, заради което Отец Ми те е призовал тука...”

Отново гледах към Божия Свет Олтар, където бяха Гълъбът и Ковчега. И ето, че изсред самия Олтар прокълнтя Гласът на Всемогъщия Отец, Който казваше:

“Святи Душе на Сърцето Ми! Разпери Крилата Си, за да се съберат в Ковчега Ми всички, които са повярвали в Името на Моя Възлюбен Син!”

⁶ (Псалом 55:6)

В отговор на думите на Отца Белият Гълъб разпери Крилата Си. И като ги размахваше пред самия Ковчег, направи така, щото от Крилата Му излезе твърде силен вятър, който още по-силно разпали Огъня. И колкото повече Гълъбът размахваше Крилата Си, толкова по-силен ставаше Огънят в Ковчега на Завета. А когато Ковчегът буквално пламтеше от Огъня на Отца, из самите Крила на Белия Гълъб започнаха да излизат спасените души, като маслинени клонки. И те, попадайки в Ковчега, изливаха в Огъня маслото на плодовете си, тъй че Божието Светилище се изпълни с облаци от сладко благоухание. А Гласът на Отца излезе като лъч от Святия Олтар. И като заслепи очите ми, вече ми казваше:

“Сине човешки! Аз те призовах при Моя Свят Олтар! И Синът Ми те доведе пред Сърцето Ми. За да видиш как Святия Дух събира всички клонки на Давид, за да напълни с тях Ковчега на Завета. Защото тук, в Ковчега, е Моята Почивка! И онези, които днес влязат в Крилата на Белия Гълъб, непременно ще се издигнат при Мене. За да Ми бъдат сладко благоухание, Свято Свещенство и Вечна Слава. Върви след Сина Ми, сине човешки! И напиши на книга всичко, което Божията Тайнствена Премъдрост ще открие на сърцето ти. Защото Белият Гълъб днес за последен път ще размаха Крилата Си над нечестивия свят. За да събере последните Ми поколения в Ковчега на Завета. И да обвини нечестивия свят за грях, за Правда и за съдба. Защото Божиите ще се съберат при Бога, и Ноевите ще се съберат с Ноя! Но горко на онези, които никога не са били Давидова маслинена клонка! Защото тях Гълъбът Ми ще пропусне и те ще се нарекат поколение на вечното нечестие...”

След тези последни думи на Отца Исус докосна с ръка главата ми, като ми казваше:

“Последвай Ме! Защото сърцето ти ще види тайни, покрити и запазени за Моите последни поколения. Тайни за чедата Яковови и за чедата Йосифови, на които Отец Ми е дал да бъдат последните маслинени клонки, които ще влязат в Ковчега на Завета. А ти сега тръгни след Мене, за да Ме видиш като Последния Ной...”

2. ВИДЕНИЕТО С КОВЧЕГА НА НОЙ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Аз сега моля моя Господ с всичката вяра в сърцето си, тъй, че Той Сам да те докосне и подготви за приемането и разбирането на Небесните Му послания. Защото, колкото до мене, аз имам сърце, за да се покоря на Гласа Му и да приема думите Му.

Но дали всички имат толкова отворени сърца, колкото Той иска? Дали всички са пораснали, за да търсят личното общение с Господ или все още стоят под похлупака на човешките брътвежи и плътски поучения?

Казвам ти истината и не лъжа, че за мнозина вярата в Исус и до днес е окована от едно религиозно безвремие, сиреч, лишена от развитие и израстване. И очите ми все още виждат деца, които стоят на столовете в залата. А такива, като ръкопляскаат в затрогващ унес, все още пеят онази песен, чиито думи гласят:

“На крилете на Бял Гълъб Бог праща нам всегда, Свойта Любов, Свойта чудна любов право от небеса...”

Песента наистина е хубава и вдъхновена от Бога. Но дали вярващите наистина са усетили Крилата на Белия Гълъб? Дали са разбрали “кога Ной бе носен по водната шир”? Защото, докато са под похлупака в събранието, всички са готови да се закълнат, че Бог непременно им е изпратил Свойта чудна Любов на Крилата на Белия Гълъб.

А после? Какво става след като човеците напуснат събранието? Става това, че главният си тръгва, но не с Крилата на Белия Гълъб, а с гумите на луксозния си автомобил, а второстепенните все още под въздействието на “чудната любов” - викат “Алелуя” и се радват на неговото благоденствие, сякаш, че Бог го е дал и на тях... Истината е, че последните поколения от платени пастири и проповедници отдавна са престанали да мислят за Крилата на Белия Гълъб. Защото за тях са много по-желателни крилата на някой “Боинг”, който би ги пренесъл оттатък океана, за да получат най-съблазнителната школовка. Школовката да правят бизнес с вярата и да стават преуспяващи царе на Вавилон.

Аз не вярвам, че Белият Гълъб простира Крилата Си над вавилонските събрания. Защото Божията чудна Любов не търпи нито егоизма, нито лицеприятието, нито кариеризма, нито проповядването за пари. И тия помрачени и демонизирани пастири ще намерят сетнината си не в Огъня на Отца, но в огненото езеро на Божия Гняв. Ето затова се моля на моя Господ да те посети лично и Божият Свят Дух да свидетелства с Крилата Си на всички пророчески видения, които ще получиш в тази книга. За да разбереш, че в духовния свят над сърцето ти има не само Бял Гълъб, но и други птици, които също са готови да ти предложат крилата си, стига ти да си готов да ги поискаш. А сега нека да ти разкрия и самото видение, в което Исус се разкри на сърцето ми като Последния Ной. Ето какви думи ми каза Той:

“Знай от твоя Господ, че с виденията в тази книга Аз ще предизвикам ужасни трусове във Вавилон. И мнозина от царете му ще бъдат не просто заплашени, но отсечени от Силата Господна. Затова чрез теб предупреждавам всичките Божии чеда да не дават нито ухо, нито внимание на писъците и крясъците, които ще предизвика тази книга в духовния свят. Защото има един кошмар за дявола и този кошмар съм Аз. Този кошмар са Моите думи, с които осветявам неговото нечестие и вдигам пелената на неговата тайнственост.

А как мислиш ти? Има ли тайни, които дяволът е криел и все още крие от Божия народ? Има ли възплъщения на Луцифер, с които той е успявал да се скрие от изобличението на Истината?”

“О, Исусе! Та нали на челото на блудницата пише:

“Тайна! Великий Вавилон! Майка на блудниците и на гнусотиите по земята...”⁷

И ако Откровението на Твоя Апостол и пророк Йоан говори за царството на дявола с такива думи, то е напълно естествено дяволът да се крие в тайно...”

Исус се усмихна на думите ми и продължи да ми говори, като казваше:

⁷ (Откровение 17:5)

“Ако е напълно естествено дяволът да се крие в тайно, то не са ли Моите думи смърт за неговата активност? Не казах ли Аз за дявола и слугите му:

“Доста е на ученика да бъде като учителя си, и слугата като господаря си. Ако стопанинът на дома нарекоха Веелзевул, то колко повече домашните му! И тъй, не бойте се от тях; защото няма нищо покрито, което не ще се открие, и тайно, което не ще се узнае...”⁸

Как мислиш тогава? Коя е причината човеците да не искат Крилата на Белия Гълъб, но да се закоравяват в измамите на греха? И ако Святият Дух слезе на земята с Крилата Си на Бял Гълъб, то дяволът не Му ли противопостави свои крила? Не се ли срещат птица против птица?”

“Така е, Исусе! Защото името на дявола е “Сатана”, а то ще рече “противник”...”

“Виж тогава видението, което ти давам. Защото в него твоят Господ е Последният Ной, Святият Дух е Белият Гълъб, а противника ще видиш сам...”

След тези Свои думи Исус докосна главата ми, а пред очите ми се разкри и самото видение. Аз виждах как Ковчегът на Последния Ной се носеше над водите на светското нечестие. Вътре в самия Ковчег очите ми съзряха Исус и Той наистина беше Последният Ной. А когато очите ми се срещнаха с дълбоките зеници на Господ, Той ми даде знак с ръката Си, като ми казваше:

“Пристъпи към Мене, за да видиш и проумееш знамението, което ще извърша...”

Докато Исус ми говореше самата Сила на Святия Дух ме постави при Него в Ковчега. И ето, че Последният Ной отново ми каза:

“Гледай на Мене като на Оня, Който бърза да унищожи стария свят и да даде на чедата Си един нов свят без зло, без грях и без тъмнина...”

⁸ (Матей 10:25-26)

Думите Му бяха твърде дълбоки, за да ги разбере в първия миг. Ето защо Го попитах:

“Какво искаш да ми кажеш, Господи? И как да Те разбирам? Как така да гледам на Тебе, като на Оня, Който бърза да унищожи стария свят?”

А Исус отново ми каза:

“Не казва ли Словото Ми, че Бог се огорчи в Сърцето Си поради умноженото нечестие на земята? И Той не просто се огорчи, но реши да погуби света с потоп, като спаси от човешкия род само Ной и потомството му. Днес не е ли същото? Не тегне ли над този свят страшно погубление? И няма ли от него да се спасят само Последният Ной и потомството Му?”

“Така е, Господи!”

“Кажки Ми тогава има ли място в новия свят на Господ за Сатана и демоните му?”

“Не, Исусе! Такова място за Сатана няма, защото той и демоните му са отлъчени и осъдени...”

“Сега разбра ли как да гледаш на Мене? Разбра ли как да гледаш на Оня, Който бърза да унищожи стария свят?”

“Да, Исусе! Сега разбирам, че Ти Си не просто Последният Ной, но и Съдията, Който осъжда и изхвърля беззаконния отпред Себе Си...”

В този миг Лицето на Исус се промени и стана твърде строго. И Той, като ме погледна с остър поглед, каза ми:

“Виж тогава как Съдията отхвърля беззаконния отпред Себе Си!”

След тези думи на Исус стана нещо, което твърде силно разтърси сърцето ми. Защото Последният Ной се наведе в подножието Си. И в следващия миг ръцете Му вдигнаха черен гарван. И Съдията, като погледна с гневен поглед гарвана, посочи му водите на нечестието и вече му казваше:

“За тебе няма място в новия свят, който създавам. Води от нечестие извира от сърцето ти и води от нечестие ще пиеш през всичките дни на живота си. Остани си в стария свят и обикаляй из него насам-натам, докато Аз отнема от тебе Моите и докато ти завлечеш в тъмнината своите...”

Така гарванът излетя от ръцете на Съдията. И като се стрелваше насам-натам сред водите на нечестието, отдалечаваше се от Ковчега. Тогава Последният Ной вдигна ръцете Си към Небето на Отца и от висините при Него долетя Святият Дух, приел образ на Гълъб. А Господ проговори на Гълъба Си, като Му казваше:

“Иди и потърси Почивка за нозете Си. И като намериш такава - ела и Ми и я възвести...”

Така Гълъбът излетя от ръцете на Исус, като обикаляше над водите на нечестието. Но понеже не намери Почивка за нозете Си, върна се отново при Ковчега, а очите Му говореха на Последния Ной, като Му казваха:

“Нечестието е твърде голямо и не намерих Почивка за нозете Си. Но Аз подготвих времето за Твоето явление...”

След тези думи на Гълъба Исус погледна към мен, като ме попита:

“Разбра ли видението Ми? Разбра ли кой е черният гарван? Разбра ли също така защо при първото Му излитане Белият Гълъб не намери Почивка за нозете си?”

“Господи мой! Поради Твоята Благост и Милост аз видях и разбрах онова, което Ти ми показа. Защото черният гарван беше дяволът. И Ти му отреди съдбата да обикаля насам-натам по земята, докато събере неговите си от водите на нечестието. А след това от Небето се яви Твоят Бял Гълъб. И ако при първото Му излитане Той не намери Почивка за нозете Си, то е, понеже това беше Неговото старозаветно летене, когато Отец Го прашаше само при слугите Си, пророците, за да пророкуват на света за Твоето явление като Човешки Син. Но, както е писано, при второто Си излитане от ръката Ти, Белият Гълъб ще Ти донесе маслинена клонка...”

Очите на Исус ме гледаха с такива искри, щото разбрах, че отговорът ми Го е удовлетворил. Но ето, че Господ отново ми проговори, като ми казваше:

“Нека отново да те върна към черния гарван. Запомни ли думите Ми, с които се обърнах към него?”

“Да, Исусе! Ти ми каза, че за него няма място в новия свят, който създаваш, поради нечестивите води в сърцето му. И Ти, Господи, му

заповяда да остане в стария свят и да обикаля в него насам-натам, докато Ти спасиш Своите и докато той завлече неговите си...”

“Виж тогава стиховете от “Битие”. Какво казват те?”

“Господи мой! Те говорят за същото. Понеже в тях е писано, че:

“...след четиридесет дни, Ной отвори прозореца на ковчега, що беше направил; и изпрати гарван, който, като излезе, отиваше насам натам додето пресъхнаха водите на земята...”⁹

“Значи, както сам се убеждаваш, гарванът ще ходи по земята насам-натам, докато пресъхнат водите на всичкото нечестие. Но какво значи да пресъхнат водите на това нечестие докато гарванът лети насам-натам? Не е ли странен за тебе тоя стих?”

“Странен е, Исусе! И ми е трудно да си го обясня. Защото само Ти можеш да ми покажеш тайната му...”

След тези мои думи Исус протегна ръката Си, като ми казваше:

“Ела след Мене, за да видиш как гарванът обикаля насам-натам и да разбереш защо пресъхват водите на нечестието...”

Така Господ ме издигна над самите води на нечестието, а аз твърде скоро забелязах гарвана. Той се стрелваше с черните си крила насам-натам и вдигаше твърде големи вълни край себе си. И ето, че тайната вече ставаше явна. Защото всички води на нечестието започнаха да се събират в черния клон на гарвана. Той ги пиеше с огромна сила, като видимо нарастваше и ставаше все по-силен и силен, а водите все повече и повече намаляваха. Колкото повече нарастваше гарванът, толкова по-ясно той се стрелваше насам-натам, от единия край на земята до другия ѝ край. А това ме накара да попитам Исус:

“Господи мой! Как да разбирам това стрелване на гарвана насам-натам? Защото имам чувството, че в това “насам-натам” е заключена неизменимата му съдба от Съдията...”

Исус се усмихна на въпроса ми, а след това ми каза:

“Може ли Съдията да отсъди нещо над някого и то да не стане клеймо на съществуването му? Но за повече увереност ти си спомни какво гласяха думите на Сатана при неговото явяване пред Бога,

⁹ (Битие 8:6-7)

когато Отец Ми щеше да изпита слугата Си Йов. Какво попита Отец Ми дявола? И с какви думи Му отговори той?”

В устните на Господ имаше твърде много Светлина, която осветяваше сърцето ми. Ето защо Му казах:

“Исусе! Там, при Бога и Отца, Сатана беше попитан:

“От где идеш?”¹⁰

А тогава дяволът Му отговори:

“От обикаляне земята и от ходене насам натам по нея...”¹¹

В отговор на цитираните стихове Исус отново започна да ми говори, като ми казваше:

“Иди и предупреди всички Мои, че колкото повече приближава свършекът, толкова повече гарванът ще ходи насам-натам и ще изпива в себе си всичките води на нечестието. Тъй, че накрая всичкото нечестие на всичките човеци в света ще се събере в сърцето на Сатана и той ще е духовният баща на всичките нечестиви. А когато клюнът на черния гарван изпие и последната капчица от нечестието, което му е предадено, то тогава ще настъпи мигът на пълното му превъзнасяне и надигане против Троицата. Но ти сега виж как Последният Ной ще изпрати повторно Белия Си Гълъб по лицето на земята...”

След тези Свои думи Господ отново вдигна Белия Гълъб в ръцете Си, като Му казваше:

“Иди и събери всичките Мои, докато е Ден...”

Така Святият Дух излетя от ръката Господна, като обикаляше по земята. И въпреки, че аз чаках да се върне, Той не се върна докато слънцето не започна да залязва. А когато то вече се скриваше зад хоризонта, изгубих търпение и попитах Исус:

“Господи мой! Защо толкова дълго чакахме да се върне Белият Гълъб?”

А Исус ми отговори:

“Докато на света е Ден, Белият Гълъб ще събира Моите и ще ги спасява. Но идва миг, когато Светилото ще залезе и на света ще се

¹⁰ (Йов 1:7)

¹¹ (Йов 1:7)

яви тъмнината, която може да се пипа. И миг, преди залеза на Слънцето, Гълъбът ще се върне в ръката на твоя Господ, за да Му донесе последните спасени поколения. А ти сега виж всичко това!”

И действително, че в мига, когато последните слънчеви лъчи се скриваха зад хоризонта на земята, Белият Гълъб долетя при Господа с маслинен клонка в клюна Си. А от Крилата Му Ковчегът започна да се пълни с последните спасени поколения. И ето, че Исус протегна ръцете Си, като галеше с голяма нежност Крилата на Гълъба. А след това ми даде знак да гледам какво ще стори. Така Господ докосна първом едното Криво на Гълъба, откъсвайки перце от Него, а след това и другото, откъсвайки второ перце. И държейки двете перца, Той се приближи към мене като ми казваше:

“Виж последните поколения от спасени! Защото това са две поколения, които намериха Пътя към Божията Святост и се извисиха с Крилата на Белия Гълъб...”

Погледнах на двете перца, а Силата на Святия Дух мигом ги преобрази, тъй че докато аз се смалявах, перцата се увеличаваха. И онези нежни бели власинки, образуващи перцата, съвсем скоро се превърнаха пред сърцето ми като светли Божии хора, съединени в един ум и в една мисъл. Веднъж, прегърнали се помежду си, и втори път, съединени в самия ствол на перцето, те наистина бяха олицетворение на Святостта и Любовта. И аз, като ги посочих на Исус, извиках към Него, казвайки:

“Господи мой! Тия перца са прекрасни! И самите им власинки са светли Божии хора, съединени от Святост и Любов!”

А тогава Исус ми отговори:

“Те са не просто прекрасни! Те са най-прославените Божии поколения, понеже са устояли във времето на най-голямото зло. Понеже колкото повече е приближавало Пришествието на Човешкия Син, толкова повече гарванът е изпивал в себе си водите на нечестието. И като се е стрелвал насам-натам - е покварявал и убивал мнозина. Но ето, че сега твоят Господ ти показва онези, които устояха на атаките на гарвана, като пребъдваха докрай върху Крилата на Белия Гълъб...”

В устните на Исус трептеше тайна, която все още не разбирах. Ето защо Го попитах:

“И все пак, Господи? Какви са тези Божии поколения? Защото виждам, че Ти ми показа две перца, сиреч - две поколения на Святия Дух. А преди това, посочвайки ми гарвана-Сатана, Ти ми показа и две проявления на дявола. Проявлението “насам” и проявлението “натам”, понеже той се стрелваше насам-натам. Да разбирам ли тогава, че тези две перца от двете Крила на Гълъба са превъзмогнали над двете проявления на гарвана...”

“Точно така ги разбирай! И отново запомни думите Ми, че това са двете поколения на Божията Святост. А сега помисли! Къде в Словото Ми е изявен Пътят на Божията Святост? Защото Аз съм Пътят, Истината и Животът! И там, където е изявен Пътят на Святостта, се изявяват и поколенията...”

Гледах моя Свят Господ и двете Гълъбови перца, които Той държеше в ръцете Си. Гледах и самия Ковчег, който блестеше от Божията Святост. Тогава очите ми се напълниха със сълзи, а из дълбочините на сърцето ми се надигнаха думи, с които Му казах:

“Боже! В Святост е Твоят Път! И сега, като гледам на чудесното Ти видение, не мога да не си спомня думите на псалома, който ни явява Пътя на Святостта. Защото в думите на този псалом се оглеждат всичките Ти Свети видения, които Ти ми даде в последните книги. И аз сега ще изповядам с устните си тези думи:

“Ще спомена делата Господни; защото ще си спомня чудесата извършени от Тебе в древността, и ще размишлявам върху всичко що Си сторил, и деянията Ти ще преговарям. Боже, в святост е Твоят път; кой бог е велик, както истинският Бог? Ти Си Бог, Който вършиш чудеса; явил Си между племената Силата Си. Изкупил Си с мишцата Си людетте Си, чадата Яковови и Йосифови...”¹²

А какво друго да е мишцата Ти, Господи, освен Белите Крила на Твоя Свят Дух? И кои други да са поколенията Ти, ако не чедата Яковови и чедата Йосифови?”

¹² (Псалом 77:11-15)

В отговор на думите ми Господ отново вдигна белите перца в ръцете Си. А след това ме попита:

“Да стоят ли Моите в света, когато ги чакам в Ковчега Си? Да бъдат ли човеци, водени от човеци, когато мишцата на Всемогъщия ги е записала в Книгата на Живота като Яковови и Йосифови чеда? Да ходят ли по всичките пътища на света, когато трябва да се възкачат с Мене на Пътя на Святостта?

Ето, казвам ви, че Слънцето вече залязва зад хоризонта и Белият Гълъб всеки миг ще отпусне Крилата Си в Ковчега. И ако вие сте пламенни и ревностни, за да се вдъхновите от Моите пророчески думи, то непременно Аз ще видя във вас чеда на Яков и чеда на Йосиф. Затова Ме последвайте в Святите видения, които ще дам на пророка Си. Понеже времето е твърде тежко, а гарванът - твърде ужасен в силата си...”

След тези думи на Исус видението с Ковчега на Ной се прекрати, а Крилата на Белия Гълъб изпълниха сърцето ми. За да имам силата да проглася Небесното послание на моя Господ и Цар. Амин и Амин!

3. ПЪТЯТ НА БОЖИЯТА СВЯТОСТ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Мнозина от нас никога не са разбирали Божието Сърце, нито са проумявали колко голяма и съвършена е грижата на Исус за нашите души и сърца. Аз искам да знаеш, че тежестта на Божиите видения върху сърцето ми е толкова голяма, щото вече многократно викам към Господ за отдих и почивка. Но и този път Исус категорично ми каза, че Неговата Почивка е по-важна от моята. Защото моята почивка ще е освежаване за мене самия, но Неговата Почивка е Дух и Живот за всичките Му чеда.

Как мислиш тогава? Лесно ли се надниква в Божиите планове? И лесно ли се раждат всичките живи видения в човешкото сърце? Най-малкото - замисляш ли се, че този Хляб, който Господ ти дава чрез слугата Си от Небето, преди да стане Хляб трябва да премине през Огъня?

Ето затова с всяка пророческа книга сърцето ми преминава през изгаряне, за което малцина знаят. И може би така е по-добре. Но когато си преминал през изгаряне, то тогава жаждата ти за една топла дума и за едно искрено благодарение нараства твърде много. А гонението върху всички ни е твърде голямо, за да се досетим, че трябва да освежаваме сърцата си. Разберете ме, приятели! Днес Господ още говори и не млъква, но ще дойде ден, когато устните Му ще откажат да говорят. Не поради бунт или грях на пророка Му, но поради това, че думите Му не се зачитат. Тогава мнозина ще извикат, казвайки:

“Говори ни, Господи! Защо вече не искаш да ни говориш?”

А вие защо ходите опако? Защо се отказате да бъдете искрени и Верни? Защо приехте измамата, че за пророка Му да пише книги е като да си чеше крастата? Защо не видяхте товарът, който той носи, та и вие да го носите? Защо не си спомнихте, че при битката с Амалик ръцете на Моисей отслабваха и Бог му даде подкрепа чрез Аарон и Ор? Защо решихте сами вие да ставате товар на пророка, като му предоставяте тежестите си, а никак не се предадохте на молитва и пост, за да превъзмогва делото на пророка над делата на лъжепророците?

Казвам ти, братко мой, че ако аз не виждам всичко, то Исус го вижда. И не просто го вижда, но в устните Му има укор към мнозина, които четат пророческите Му послания. Защото такива четат, но не живеят. И за тях връзката с Божия пророк е продиктувана от това да увеличават колекциите в библиотеките си, а не да доведат сърцата си до покаяние.

Да река ли тогава, че съм на загуба?

Не, няма да го сторя! Защото Исус познава Своите Си и няма никак да ги изгуби. Но аз бях длъжен пред Него да напиша тези няколко реда. Защото мнозина са заменили следването на Спасителя с една душевна лакомия, с един глад по пророчески откровения и тайни, който не е в състояние да коригира духовния поглед и да доведе сърцата до необратима промяна.

Видението с Пътя на Святостта, което Исус ми показва, е твърде радикално и чисто, за да си позволя да премина към него без предварително увещание и уверяване. Затова нека сега да ти кажа какви бяха думите, с които Исус подготви сърцето ми. Като начало Той ми каза:

“Аз наистина няма да говоря още много на чедата Си. Понеже чрез тебе им дадох толкова повече видения и откровения, колкото по-голяма и страшна е станала днес заблудата. Но при все, че Божията Благодат над сърцето ти беше преизобилна, пак пред Престола на Отца Ми не се събра преизобилно множество, а само малцина. И ако ти мислиш, че това изненадва Отец ти, то все още не си разбрал, че има стихове, които Всемогъщият е заповядал като съдба на живота ти. Стихове, с които ти самият да станеш за знамение и предвещание против Вавилон...”

“Какви са тези стихове, Исусе?” - попитах аз. А Господ отново ми проговори:

“Това са стиховете на страшната Вавилонска обреченост. Стихове, които Отец ти превърна в живот за тебе. За да претърпиш сам всичката им болка и утеснение. Защото Моят Свят Отец погледна към земята, като каза за блудницата:

“Внезапно падна Вавилон и се разруши; лелекайте за него; вземете балсама за раната му нежели се изцели. Опитахме се да

целим Вавилон, но не се изцели; оставете го, и нека отидем всеки в страната си, защото присъдата му стигна до небето, и се възвиси дори до облаците. Господ изяви правдата ни; дойдете и нека разкажем в Сион делото на Господа нашия Бог..."¹³

И ето, от Сион към земята се изля маслото на оня балсам, който възкресява мъртвите, дава зрение на слепите и прави глухите да чуят. И ти, взимайки балсама, трябваше да извършиш писаното и да се опиташ да целиш Вавилон цели десет години.

Но ето, казвам ти, Вавилон не се изцели!

И при все, че даде на мнозина Святи видения от Светилището, Огън от Олтара и Масло от Мировареца, пак людетe му си останаха същите. Непокаяни, неизцелени и горди. Присмехулници и шепотници. Безсрамни люде, за които гласът на високопоставения и скъпо платения струваше всякога повече от свидетелството на бедния и смирения.

Защо тогава още да им говоря? Или защо да ги призовавам на покаяние, когато тази дума е забранена в сърцата им? Или защо сърцето ти още да се насища от злобата и присмехулството им?

Те наистина няма да се изцелят защото не искат да излязат от Вавилон. А който стои във Вавилон, той приема както мерзостите му, така и лютите му язви. И нищо от балсама, който е пил, няма никак да го ползва. Напротив - ще отвори нови язви в него, понеже нечестието му вече се е умножило. Ето така пророческите книги, които ти дадохме с Отец Ми от Светилището, ще отворят нови язви върху нечестивите. И Аз скоро ще ти заповядам да оставиш Вавилон защото вече се яви знамението и извърши предвещанието против него. А ти и всичките Мои ще намерите утеха и успокоение по кръстопътищата, където ще получите повече любов и вяност, отколкото някога сте мечтали.

Да, казвам ти! Твоето омърсяване и опозоряване от пастири-наемници и теолози Небето няма да забрави. Нито пък някога ще се отмести Мечът Господен от ръката ти, Лъкът Господен от рамото ти,

¹³ (Еремия 51:8-10)

и Стрелите Господни от колчана ти. А сега Ме последвай. За да видиш защо Вавилон не се изцели от балсама Господен, нито се отвърнаха нечестивите чрез свидетелството ти...”

След тези последни думи Исус разкри видението пред сърцето ми. И ето, че очите ми вече виждаха Божия Път на Святостта. Той представляваше една стеснена пътека, осветена от лъчите на Святия Дух, която се издигаше нагоре, а краят ѝ се скриваше в самите небеса на Отца. От двете страни на Пътя на Святостта стояха неизброими множества от демони. И всички те, размахвайки крилата си, създаваха твърде силен вятър, който духаше против всеки, който би тръгнал да върви на Господния Път. А тогава Господ, посочвайки Пътя, ми проговори, казвайки:

“Забеляваш ли, че от двете страни на Господния Път има множества от демони?”

“Да, Исусе! Това се вижда твърде ясно...”

“А видя ли, че самите демони създават силен вятър с крилата си, та дано биха отклонили оня, който стъпи на Пътя?”

“Да, Господи мой! И това също го видях...”

“Знай тогава, че демоните отдясно и отляво на Пътя работят, за да извършат волята на черния гарван. А той, както се убеди от предишното видение, обича да се стрелва насам-натам...”

“Да разбирам ли тогава, че демоните отдясно и отляво работят за дяволското насам и натам?”

“Точно така го разбирай, момчето Ми. И сега нека да те поставя в самото видение, за да изпиташ със сърцето си що ще рекат атаките “насам” и атаките “натам”...”

След тези Свои думи Исус ме хвана с ръцете Си, като ме постави пред самия Господен Път. Видели Присъствието Му, демоните мигом настръхнаха и заеха позиция за отбрана, като вдигаха крилата си пред лицата си. А Господ, като ми посочи Пътя, побърза да ми каже:

“Гледай сега какво ще се случи с онези човеци, които дяволът ще атакува с демоните “насам”...”

В едно с думите на Исус се появиха двама човеци, които вече стъпваха на Господния Път. А тогава демоните, които бяха отдясно, мигом замахаха

с крилата си, тъй, че вятърът вече блъскаше човеците. И те, с развети перчеми, мигом се свиха от демоничния вихър, като не знаеха що да сторят. И ето, че първият каза на втория:

“Къде дойдохме ние с тебе? И къде ни доведе тази наша вяра? Та тук е страшно! Не усещаш ли?”

А вторият в потвърждение му каза:

“Наистина е така. Тук само си търсим белята...”

Дочули разговора им, демоните с още по-голямо настървение задухаха против сърцата им, а вятърът вече се превръщаше в ураган, който блъсна човеците встрани от Пътя. И ето, че над тях долетя черният гарван. Той, като се сниши, мигом ги плени и те станаха част от дясното му крило. Това беше твърде ужасно за очите ми, тъй че не издържах и попитах Господ:

“Какво стана, Исусе? Защо вятърът нападна на тези човеци? И защо отпосле бурята ги блъсна встрани от Господния Път на Святостта?”

А Исус ми отговори:

“Ако си чул разговора им, то самите им думи са ги издали. Защото, кажи Ми, какво си говореха тия човеци?”

“Господи, единият каза на другия, че мястото е страшно, а вторият реши, че на Господния Път на Святостта си търси белята...”

“Какъв им е тогава проблемът на тия човеци?”

“Исусе! Те се страхуваха от дявола. Те нямаха вярата, че Ти можеш да ги опазиш и закриляш на този Път докато говорят и живеят Истината. И именно тогава ги блъсна вятърът и те отпаднаха от Пътя. А когато отпаднаха, тогава се яви и черният гарван, като ги заплени с дясното си крило...”

“Знай тогава и нека го знаят всичките Ми братя и сестри, че ето такава е атаката “насам”. С тази атака дяволът прави човеците религиозни. И те, поради страха си от него, не могат да превъзмогнат над демоничния вятър и отпадат отдясно встрани от Пътя. А всяко отпадане отдясно е отпадане от Божията Сила. Ето такива, отпаднали от Силата на Святия Дух, залагат впоследствие на силата на плътта. А къде е най-голямата сила на плътта?”

“Исусе! Без всякакво съмнение, това е силата на идолопоклонството, силата на религиозните ритуали, лишени от Святия Дух и пълни с духа на всяка ерес и езическа заблуда...”

“Виж тогава втората атака, която е атаката “натам”. Защото при нея ще видиш човеци с друг проблем...”

Отново гледах във видението. И ето, че на Господния Път се появиха други двама човеци. Едва стъпили на Пътя, те се спогледаха, а единият каза на другия:

“Алелуя! Ние вече сме на Господния Път...”

А другият му отговори:

“Така е, защото сме праведни. Затова нека вървим нагоре...”

И ето, че двамата действително тръгнаха. Но едва направили крачка, те отново се спогледаха. А тогава първият каза на вторият:

“Знаеш ли какво разбрах на тоя Път?”

Вторият го погледна с удоволствие, като го попита:

“Какво разбра, братко?”

А тогава първият отговори:

“Разбрах, че ние не просто сме Божията праведност. Не! Ние сме Божията Святост! О, алелуя!”

Едва изрекъл възгласа си, първият сякаш даде знак на демоничните пълчища отляво. И те, като размахаха крилата си, насочиха вятъра си към Пътя. А първият, усетил вятъра, отново извика:

“Усещаш ли колко е развълнуван Господ от святостта ни, а?”

А вторият му отговори:

“Тоя полъх на Бога ни призовава да вървим нагоре и да пазим сърцата си от гнусните езичници. Понеже сме свети! О, алелуя!”

В този миг демоните обърнаха вятъра на същински ураган. А първият, клатейки се от вятъра, отново каза:

“Всичко, до което се докоснем, става свято. Да, наистина. Дрехите ни са свети, домовете ни са свети, хвалението ни е свято...”

А вторият, извадил пачка с банкноти, ги развяваше над главата си, като казваше на първия:

“Не само дрехите, домовете и хвалението. Ето, виж, че и бизнесът ни стана свят...”

В отговор първият се ухили, като казваше:

“Амин, амин...”

Но това, явно че бяха последните му думи. Защото ураганът ги изтръгна от Господния Път, като ги завлече във вляво. И ето, че за ужас на очите ми, над тях отново се сниши черният гарван. И като замахна с лявото си крило, придърпа ги към перата си...

Гледах на трагедията на двамата и исках тя да не беше се случвала. А тогава Исус отново ме попита:

“Разбра ли какъв им беше проблемът на тия човеци?”

“Да, Господи мой! Те нямаха никакъв страх, никакъв трепет и никакво благоговение пред Твоята Святост! И едва стъпили на Пътя Ти, решиха че са праведни. И едва направили една крачка, решиха, че са святи. И едва направили няколко крачки, направиха святи даже и парите си. А тогава ги нападна ураганът отляво. И като ги завлече от Пътя на Святостта, направи ги прицел на черния гарван...”

В отговор на думите ми Исус каза:

“Нека знаят всичките Ми чеда, че ето такава е атаката “натам”. Това е атака отляво и тя поразява сърцето. А такава е сетнината на всяка себеправедност, на всяка гордост и всяко тщеславие. Затова нека всеки от Моите да запомни думите Ми:

Ако страхът от дявола прави хората религиозни, то липсата на страх от Бога ги прави да са тщеславни. Така и едните и другите допълват мярката на бащите си. За да бъдат гордостта на лукавия, неговото “насам-натан” по лицето на земята.

Защото никой не устоява на Господния Път със страх от дявола и без страх от Бога. И за тия, които отпадат от Пътя на Святостта, ви предупреди някога и Апостолът Ми Павел, казвайки на всички ви:

“...за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешките заблуди, в лукавство, по измамнителни хитрости...”¹⁴

¹⁴ (Ефесяни 4:14)

А какво ще рече някой да е блъскан и завличан, Стефане?”

“Исусе! Това ще рече гарванът да го подхвърля **“насам-натам”**.
Защото и във видението Ти видях, че блъскани и завличани са хората,
които не могат да устоят на ветровете на лукавството и заблудата...”

**“Точно така е, момчето Ми. Защото дяволското “насам-натам”
наистина е блъскане и завличане. Но Аз сега искам да ти покажа
едни други хора, които ще дойдат на Господния Път на Святостта.
Защото те ще устоят на ветровете, въпреки всичката ярост и злоба
на лукавия. И ти, като начало, виж какво ще сторят четата на Яков.
Защото Яков винаги се явява преди Йосиф...”**

4. ПОТОМЦИТЕ НА ЯКОВ И ЙОСИФ

Думите на Господ ме изпълниха с вътрешна наслада и радост. И аз, като обърнах главата си, отново гледах към Господния Път. И ето, че очите ми забелязаха потомците на Яков. Това бяха двама младежи със светли лица, които бавно се приближаваха към Пътя. А тогава забелязах, че причината за бавното им вървене беше огромен бял и гладък Камък във формата на изящен куб. И самите човеци, хванали Камъка в ръцете си, стъпваха бавно и нозете им вече се намираха на Пътя. Гледайки на стореното от човеците, демоните отдясно на Пътя закрещяха от ужас, сякаш, че бяха изненадани.

А изненада наистина имаше. Защото кой от тия тъмни хищници беше предполагал, че човеците ще вървят по Пътя, носейки белия Камък? Така крясъците на демоните станаха още по-силни, а черният гарван долетя, явно призван от слугите си. И като разпери тъмните си крила, той заграчи с грозния си глас, насърчавайки демоните да не се отказват от атаките си срещу потомците на Яков. И ето, че подбудени от гарвана, демоните отдясно вкупом размахаха крилата си, тъй че към човеците на Пътя се изви ураган. Но те, снишени до Самия Камък, Го обвиха с ръцете си и наведоха главите си, като отправяха молитвите си към Бога и Отца. И при все, че ураганът в силата си би откъснал дървета от корен, пак усилието на демоните отиваше към провал. Защото човеците все така стояха снишени до Камъка, Който бяха прегърнали. А Камъкът им тежеше много повече, отколкото бе силата на урагана. Това твърде много озвери гарвана. И той, грачейки в яростта си, налетя на собствените си демони, като ги поваляше с крилата си. След това крясъкът му стана твърде силен и в него разпознах и думите му:

“Вятър ли е това или е леко подухване? Докога такива като вас ще претърпяват загуби за царството ми? Вижте вятъра, с който трябва да духате...”

Така самият амбициран гарван застана срещу човеците на Пътя. И като разпери крилата си, извика ужасна буря на самия Път, многократно по-силна от урагана, който създадоха демоните му. А тогава човеците още

по-силно се вкопчиха в Камъка, при все, че бурята вече вдигаше телата им във въздуха. И с лица, обърнати към Небето, човеците още по-усърдно призоваваха Господното Име. И ето, че на Пътя се случи чудо. Защото Камъкът заблестя от само Себе Си. И Сила от Камъка влезе в самите човеци, тъй че в следващия миг телата им станаха каменни и те стъпиха солидно на самия Път. А гарванът отново изкрещя с грачещия си глас, като казваше на демоните си:

“Това тук е личен почерк на Сина на Йеова. А срещу Него ние сме безсилни. Покрийте се бързо и напуснете това място, докато отmine най-страшното от древните Му знамения...”

Миг след заповедта на гарвана демоните се шмугваха в дълбочините на земята. А там, на Господния Път, наистина се яви Небесно знамение. Защото от самите Отечески небеса на Пътя се отрази стълба, по която слизаха ангели, държащи копия и лъкове с огнени стрели. И само след миг огнените стрели полетяха към земята, поразявайки онези закъснели демони, които не бяха успели да се скрият. А Божиите пратеници, като се приближиха до потомците на Яков, докосваха сърцата им, като им казваха:

“Въздайте Богу Слава! Защото Силата Му у вас е превъзходна. Понеже дойдохте на Пътя на Святостта с Отбрания и Скъпоценен Камък от Сион. И като се съградихте в Него, превъзможнахте над притеснителя. Чуйте думите Му към вас, с които Той ви запечатва като потомци Яковови...”

В следващия миг единият от пратениците погледна към моя Господ, като Му се поклони и Му даде знак с ръката Си. А Исус, усмихнат и възрадваан в Сърцето Си, се приближи при самия Път на Святостта. И като стъпи върху Камъка, съедини се с Него. А след това се обърна и положи ръцете Си върху главите на двамата човеци, като им казваше:

“Ето истински израилтяни, в които няма лукавщина! Казвам ви:

Отсега нататък ще имате Крилата на Белия Гълъб и ще виждате Небето отворено. А Божиите ангели ще възлизат и слизат при Този Камък, върху Когото се съградихте с вяра. И въпреки, че мястото на вашия праотец Яков всякога е страшно, то е и славно. Защото е Божий Дом, Врата Небесна, Път на Святост, Стълба на Вечността.

Затова нека твърдостта Ми да извърши съвършено делото си у вас, докато дойда и ви прибера при Себе Си..."

Очите ми плуваха от възхищение, а радостта извираше на вълни от сърцето ми. И аз, като погледнах на Исус и двамата Му окрилени свидетели, извиках към Него, казвайки:

"Прекрасни мой Господи! Давай ни всякога да се съграждаме в Тебе! За да бъдем гладки и живи камъни, в които Белият Гълъб е намерил обиталище за Крилата Си. Защото сега сърцето ми ликува твърде много като чу гарвана да признава, че е безсилен срещу Твоя Личен почерк..."

В отговор на думите ми Исус вдигна ръката Си, като ме призова на Пътя. А когато стъпих до Него, Той вече ми казваше:

"Запомни завинаги това видение с потомците на Яков. Защото оня, който има вярата на Яков, знае всякога кой е Камъкът за почивката му. Сатана няма измислени ветрове против Този Камък! Защото Камъкът тежи на мястото Си с тази Сила, с която Творецът може да извика в един миг всичко в съществуване или да лиши в един миг всичко от съществуването му. И ако някой се съгради в Мене, та Аз да бъда Основата на живота му и Камъкът на вярата му, то тогава такъв ще се изпълни с Крилата на Духа Ми. И над Този Камък Небето всякога ще се отваря и Божиите ангели ще слизат, за да Му прислужват.

Къде си, черен гарване? Къде се загуби силата на крилата ти и яростта на граченето ти? Къде се стопиха ветровете ти? Не обърна ли Бог на суета всичките ти усилия?

Аз съм най-големият ти кошмар и чедата на Яков са Камъкът, който не можеш да преглътнеш, нито да поместиш!

И ето, заповядвам на Живата Си Църква:

Невясто Моя! Ела на Господния Път с вярата на Яков! Легни на Отбрания Камък с вярата на Яков! И когато видиш Небето отворено над очите ти и Крилата на Гълъба съединени с ръцете ти - побързай да вършиш делата на Яков. Защото онзи, който се съедини с Камъка от Сион, отива да воюва против камъка от Вавилон..."

След тия Свои думи Господ ме погледна с ревнив поглед, като ми казваше:

“Виж сега какво ще сторят потомците на Яков и каква е Силата на живите камъни...”

След тези думи на Исус видението се промени. И ето, че очите ми виждаха как двамата човеци се приближиха на поляна, където имаше множества от овчари и стада. Всички те, с наведени глави и тъжни погледи, гледаха към мястото на един Кладенец, чийто вход беше затулен от огромен камък. А тогава Исус посочи към Кладенеца, като ми казваше:

“Докога очите Ми ще гледат този камък Вавилон, който съблазнява и убива? И докога хиляди по хиляди ще бъдат лишени от Живата вода? Казвам ти, Стефане:

До онзи миг, когато всред тия овчари и стада се появи вярата на Яков! Затова виж какво ще сторят Моите свидетели...”

Погледнах към двамата Божии човеци. И ето, че те се приближиха при запечатания Кладенец. И като хванаха камъка с Божията Сила в Крилата си, поместиха го встрани, тъй че водите на Святия Дух мигом бликнаха, а прежаднелите овце се втурнаха да пият. Но с това видението не свършваше. Защото Небето стоеше все така отворено над потомците на Яков. И ето, че един силен ангел се приближи към моя Господ и Му се поклони, като Го питаше:

“Каква е Волята Ти, Исусе?”

Какво да се стори на тоя камък, който е лъгал стада и овчари, че представлява Отбрания и Скъпоценния на Сион?”

А Господ, с твърде голям Гняв в Гласа Си заповяда на ангела, като каза:

“Изпълни знаменията на Словото Ми. И нека заедно с този камък да бъдат сурово наказани всички, които съблазняват, лъжат и убиват вярата на Моите овце...”

Миг след думите на Исус ангелът вдигна камъка в ръцете си, а Господ хвана мен, за да ме издигне след ангела Си. А тогава очите ми видяха как ангелът застана над морето. И със сила, която поразяваше всичките ми представи, запокити камъка в морето, като извика със силен глас:

“Така стремително ще бъде тръшнат Вавилон, великият град, и няма вече да се намери...”¹⁵

Докато гледах гигантските вълни, които се вдигнаха от морето нагоре, Господ отново ми говореше, като ми казваше:

“Ако някой от Моите не е знаел тази тайна от Моето Слово, то нека сега я види и разбере. Защото камъкът Вавилон, хвърлен в морето от ангела в Откровението, е същият, с който дяволът е запечатал на много места Кладенецът на Живата Вода. И ако Аз днес заповядвам на чедата Яковови да се явят на Господния Път на Святостта, то е, за да се изпълните със Силата на Камъка от Сион, Който е неизмеримо по-силен от камъка на Вавилон. Защото днешните проклети зидари и платени проповедници са отхвърлили Моята Основа и са излъгали хиляди по хиляди с камъка, който съблазнява. Но ето, Аз викам Яков! Викам Якововите чедата, които ще извършат Якововите дела! Елате на Пътя на Святостта! И нека Крилата на Белия Гълъб ви издигнат при Мене!”

След тия последни думи Господ отново ме погледна, като ми казваше:

“Ако чедата на Яков са силни да се закрепят в Камъка, то нека сега ти покажа видението с потомците на Йосиф. Защото ако той беше превъзходният на Отца в древността, то и потомците му ще бъдат превъзходни...”

Така видението от Исус отново се върна на Господния Път на Святостта. А тогава очите ми съзряха потомците на Йосиф. И онова, което поразяваше най-силно от вида им, бяха дрехите им. Представи си, братко мой, бели и светли дрехи от най-чист висон. Толкова бели и чисти, щото самата белота блестеше от само себе си върху тях. Така хората се приближаваха към Господния Път и аз видях как и двамата държаха светли въжета в ръцете си. И ако единият край на въжетата беше откъм тях, то другият им край влизаше в самите небеса на Отца. Така, дърпани от самите въжета, потомците на Йосиф се явиха на Господния Път на Святостта. А появяването им мигом предизвика шумен отклик от демоните отляво край Пътя. И те, знаейки задачата си, побързаха да размахат

¹⁵ (Откровение 18:21)

крилата си, тъй, че вятърът нападна на Божиите човеци. Но тогава и двамата стиснаха твърде здраво Небесните въжета, а вятърът не успя дори да ги поклати. Това накара демоните повторно да атакуват, увеличавайки вятъра до ураган. Но и този път усилията им бяха напразни. Нещо повече - от силния вятър дрехите на човеците побеляха толкова силно, щото се виждаше ясно, че под самите бели гънки блестяха сърцата им, като искрящи диаманти. Не можейки да понасят Светлината от дрехите им, демоните надигнаха ужасен вой, а черният гарван отново долетя. И като видя блестящите дрехи на човеците, започна да грачи зловещо, като казваше на демоните си:

“От едни светещи парцали ли се уплашихте? Едни въжета ли не можете да изтръгнете? Вдигнете не просто буря! Вдигнете кал и мръсотия, та залейте дрехите им, за да не ви дразни Светлината...”

Послушали граченето на гарвана, демоните се навеждаха и вдигаха кал и мръсотия от земята. А след това я завъртяха във въздуха във вид на кална буря, която вече се стоварваше върху дрехите на човеците. И ето, че дрехите им наистина изглеждаха оплескани и омърсени, което твърде много наскърби сърцето ми. Но при все това, въжетата от Небето оставаха светещи и бели, а и под омърсените дрехи сърцата на човеците продължаваха да светят като диаманти. И те, като държаха белите въжета, възридаха пред Господ и викаха към Небето, казвайки:

“Помогни ни, Господи! Защото Сам Ти Си ни възлюбил с връзки на Вечна Любов! Помогни ни да издържим на угнетението и злобата! Помогни ни да превъзмогнем над всичката кал и мръсотия, с която противникът опозори имената ни. Помогни ни да опазим благочестието, което Ти ни даде!”

В отговор на думите им Исус се просълзи. А след това ми каза:

“Не обещах ли Аз на всички благочестиви, че ще се покрият с позор и хули заради Мене? И не предупреди ли Апостолът Ми Павел за същото, като каза:

“Но и всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени. А нечестиви човеци и измамници ще се влошават повече и повече, като мамят и бъдат мамени...”¹⁶

¹⁶ (II Тимотей 3:12-13)

Но ето, казвам ти Истината, която малцина са чували от устата Господна:

Няма светъл висон, който да не е изтърпял опозоряване и омърсяване заради Мене! А дреха, по която не личи гонението заради Името Ми, е измамна коприна на Сатана, с която той облича влюбените в собствената им праведност!

Но ти сега се приближи с Мене до Моите свидетели. За да видиш онова, което ще им сторя..."

След тези Свои думи Исус се приближи към потомците на Йосиф, като им казваше:

"Онова, което светът вижда като позор върху вас, Небето вижда като Слава. Защото откъм дявола ви хулят, но откъм Бога сте прославени. Защото и до днес вие оставате чисти и дрехите ви са прекрасни. А онова, което тупти под дрехите, тъмнина не може да помрачи и мръсотия не може да поквари..."

В следващия миг, блестящ като слънцето, Исус докосна дрехите на Своите свидетели, а тогава всичката чернилка падна от тях и те възвърнаха изящната си красота и белота. А Господ отново ми говореше:

"Виждаш ли как позорът и хулите падат от дрехите, без да оставят върху тях дори и петънце?"

Знай тогава, че ето такава е измамата на Сатана:

Да покрива чистото с нечисто, тъй че, гледайки на нечистото, човеците да побързат да похулят и опозорят Моите свидетели.

Но какво ще стане с хулителите и подигравателите, когато Аз направя явен греха им? Къде ще се явят тия, които бързат да крещат, че някой е нечист, понеже и другите край тях крещели така? Каква е тази лудост и безумие у извратените, които са забравили позора на Господ в двора на първосвещеника?

Но ти сега виж какво още ще се случи с потомците на Йосиф. Защото Аз свалих нечистото от чистото и това непременно ще озвери черния гарван..."

Аз и Господ наблюдавахме Пътя на Святостта, когато черният гарван отново се яви всред демоните си. И той, гледайки на светлите дрехи на

Божиите човеци, буквално избезумя като изграчи страшно с гласа си, казвайки:

“Тия няма да ми избягат. И да не е името ми Сатана, ако не ги спра...”

Така гарванът разпери крилата си и застана косо над самия Господен Път. А след това от крилата му излязоха облаци от тъмнина, с които той вече покриваше Божиите свидетели. Това накара сърцето ми да изтръпне и аз побързах да кажа на Исус:

“Господи мой! Защо не се намесиш? Та дяволът покри потомците на Йосиф с тъмнина!”

В отговор Исус ми се усмихна с такава усмивка, щото разбрах, че въпросът ми е твърде наивен. А след това, като посочи към тъмнината, с която гарванът обви потомците на Йосиф, ме попита:

“Ако Йосиф в древността изтърпя яма, а след нея и много години тъмница, то има ли защо да се чудиш, че и потомците му ще имат същата привилегия?”

“Ама как привилегия, Господи?” - попитах отново аз. А Исус, като погали главата ми, ме погледна с дълбоките Си зеници, като ме питаше:

“Къде е най-голямата привилегия за едно светило? Да свети в Светлина или да свети в тъмнина?”

Бях засрамен от въпроса си и затова отговорих на Исус, като Му казах:

“Господи мой! Разбира се, че тъмнината е привилегия за светилото. Защото в нея то ще покаже превъзходството си...”

“А какво е превъзходството на светилото, момчето Ми?” - ме попита отново Исус. Отговорът беше твърде ясен, за да не го изговоря. Затова Му казах:

“Исусе! Светлината свети в тъмнината, а тъмнината не може да я схване!”

“Сега разбираш ли, че всичко съдейства за добро на ония, които любят Крилата на Белия Гълъб? Сега разбираш ли, че и ти премина през тая тъмница в живота си? Защото си посочен от Отца Ми да явиш Пророческото Слово. А как се явява това Слово? Какви думи ти каза Апостол Петър за него...”

“Исусе! Той заяви в посланието си:

“И така, пророческото слово повече се потвърждава за нас; и вие добре правите, че внимавате на него, като на светило, което свети в тъмно място, догде се зазори, и зорницата изгрее в сърцата ви...”¹⁷

“Значи, както сам виждаш, светилото първом свети в тъмно място. А именно така светеше и Йосиф, който отказа да приеме блудството на Петефриевата жена, но от тъмницата пророкува съдбата както в съня на винаря, така и в съня на хлебаря. Затова нека сега отново да те заведе при Моите свидетели...”

Отново слязохме с Исус на Господния Път на Святостта. И ето, че когато очите ми видяха тъмния облак на гарвана отблизо, то аз забелязах, че сърцата на Йосифовите потомци светеха като скъпоценни диаманти. И самата светлина твърде много дразнеше гарвана, щото усещах собственото му измъчване. А Исус, като простря ръката Си напред, извика към Йосифовите потомци:

“Възлезте пред своя Господ - чеда на Святостта Му! Защото тъмницата е привременна, но Славата е Вечна. Защото в тъмници светеха Кръстителят и Петър, Павел и Сила, Яков и Йоан...”

Докато Исус говореше, от самите Му устни излязоха мощни лъчи от Светлина, които поразиха черния облак и опърлиха крилата на гарвана, който изкряска и побърза да отлети. А Господ, като простря ръцете Си към потомците на Йосиф, казваше им с голяма Благост:

“По-добре е беден и мъдър младеж, отколкото стар и безумен цар, който не знае вече да приема съвет; защото единият излиза из тъмницата, за да царува, а другият, и цар да се е родил, става сиромаш...”¹⁸

И ето, казвам ви, че отсега нататък ще ви облажават всичките живи на земята, понеже на вас Отец Ми дава да бъдете Цафнат-Панеах и да доведете в Божието Царство мнозината, които ще дойдат от изток и запад, докато Отец Ми изгони отпред Себе Си

¹⁷ (II Петрово 1:19)

¹⁸ (Екlesiаст 4:13-14)

всичките стари и безумни царе на Вавилон, които са родени в тъмнина, за да бъдат погълнати от тъмнина...”

След тези Свои думи Господ докосна светлите възета, спуснати от Небето, като извика със силен Глас:

“Въздигни ги при Себе Си, Свети Душе! И дай им да намерят Почивката на Крилата Ти. Защото очите им не отслабнаха в тъмницата, нито се помрачи светлината на сърцата им и светлостта на лицата им!”

В отговор на Исус в самите небеса се яви Белият Гълъб. И като издигна потомците на Йосиф с белите възета, мигом ги приюти в Крилата Си. А аз, заплепен от възторг и радост, тихо казах на Исус:

“Господи мой! Не зная в кое от Твоите поколения съм влюбен повече. Дали в потомците на Яков, които станаха живи камъни, прегърнали Скъпоценния от Сион или в потомците на Йосиф, които блестяха като диаманти в тъмницата и гарванът не помрачи светлостта на лицата им...”

Исус се усмихна на думите ми, а след това ми каза:

“Този Свят Дух, Който разперва Крилата Си в сърцето ти, ще ти даде Святата Истина на Господния Път. А тази Истина те учи, че бащите раждат синове, а синовете скоро се превръщат в бащи. Тъй че ако някой има вярата на Яков, то непременно чедата му ще са Йосиф. А когато Йосиф стане баща, той непременно ще потърси вярата на баща си Яков. Понеже потомците на Яков всякога са бащите, а потомците на Йосиф - синовете.

Иди и дай тези Мои Свети видения на всички, които искат да се намерят на Пътя на Святостта. Защото твоят Бог и Отец няма много образци на вярата, в които да благоволи. Той още в древността е изработил Вечния Печат на Своето Благоволение. За да подпечатва с него онези, които потърсят същият библейски пример на Святост, Вера и Любов. Ето, Последният Ной говори на чедата Си и им казва:

Вавилон ви мрази, но Небето ви обича! Вавилон ви презира, но Небето ви облажава! Вавилон ви счита за животни, но е забравил Вечният белег на Господния Ковчег. Защото в този Ковчег ще се

спасят животните, но не и тия, които Сатана блъскаше и завличаше насам-натам, докато дойде времето на погублението му.

Който днес чуе Гласа Ми, нека Ме призове в сърцето си! Който днес иска Крилата на Белия Гълъб, нека поиска вярата на Яков и Йосиф! Защото днес е все още Ден за Спасение!

Ден на маслинените клонки!

Ден на Ной и потомството Му!

Аз го изговорих! Аз го изрекох!”